

Ευτύχης Μπιτσάκης Αριστερός Αντιεθνικισμός

Ένας ιδιότυπος αριστερός αντιεθνικισμός ευδοκίμει τα τελευταία χρόνια σε ορισμένους χώρους της ελληνικής Αριστεράς. Αλλά οι αριστεροί είναι εξ ορισμού αντιεθνικιστές. Ακόμα περισσότερο: είναι διεθνιστές. Πού βρίσκεται, λοιπόν, το πρόβλημα; Το πρόβλημα δεν είναι σημερινό και ο ελληνικός εθνικισμός δεν είναι τωρινό φαινόμενο. Εθνικισμός σε βάρος των Σλαβομακεδόνων, των Μουσουλμάνων και των Πομάκων της Θράκης που οξύνθηκε τελευταία με την επιμονή των Σλαβομακεδόνων της FYROM να ονομάζουν τους εαυτούς τους Μακεδόνες και το κράτος τους Μακεδονία. Λοιπόν;

Ο αριστερός αντιεθνικιστής θα αντιτείνει: Κάθε λαός έχει δικαίωμα να επιλέγει το όνομα του έθνους ή της κρατικής του υπόστασης. Σύμφωνοι. Όμως με μια προϋπόθεση: ότι δεν θα πλαστογραφεί την ιστορία, δεν θα διεκδικεί τίτλους ή εδάφη που δεν του ανήκουν και δεν θα απειλεί γειτονικούς λαούς. Ας δεχτούμε, λοιπόν, ότι υπάρχει έθνος Σλαβομακεδόνων (επ' αυτού φαντάζομαι έχουν γνώμη οι ιστορικοί). Το έθνος αυτό δικαιούται να επιλέξει όποιο όνομα θέλει, σεβόμενο τα αυτονόητα τα οποία σημείωσα.

Τι γίνεται λοιπόν με τη γειτονική Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας, τη FYROM; Κατ' αρχάς, στη FYROM συνυπάρχουν δύο εθνότητες: οι Σλαβομακεδόνες και οι Αλβανοί. Ας αγνοήσουμε όμως τις μεταξύ τους διαφορές και ας ασχοληθούμε μόνο με την ισχυρότερη εθνότητα: τους Σλαβομακεδόνες. Επίσης, ας αναγνωρίσουμε το καθεστώς του έθνους σε αυτή την εθνότητα. Και ρωτάμε: Πότε εμφανίστηκαν οι Σλάβοι στον ελληνικό χώρο, και ειδικά στην ιστορική Μακεδονία; Γνωστό: τον 6ο, 7ο, 8ο αιώνα μ.Χ. Δηλαδή χίλια χρόνια περίπου μετά το Μακεδονικό βασίλειο και τον Αλέξανδρο. Δεν πάσχω από κανένα είδος προγονοπληξίας. Οι Μακεδόνες, εξάλλου, θεωρούνταν βάρβαροι από τους κατοίκους της Νότιας Ελλάδας. Είναι γνωστό ότι τα σλαβικά φύλα έφτασαν μέχρι την Πελοπόννησο και βαθμιαία απομοιώθηκαν. Έμειναν βεβαίως τα τοπωνύμια, που πολλά επιβιώνουν μέχρι και σήμερα, παρ' όλες τις μετωνομασίες στις οποίες προχώρησε το ελληνικό κράτος. Όμως συμπαγείς σλαβικοί πληθυσμοί, πλειοψηφικοί, υπήρχαν μόνο σε ορισμένες περιοχές της βόρειας ελληνι-

κής Μακεδονίας, και κυρίως στη βόρειο Μακεδονία, στη σημερινή FYROM. Πού στηρίζεται, λοιπόν, ο σλαβομακεδονικός, όψιμος και ανιστορικός εθνικισμός και ο συνακόλουθος αλυτρωτισμός;

Σημείωσα ότι η ιστορία δεν είναι σημερινή. Ένα παράδειγμα: Στη Γυάρο, στη δεκαετία του '40 προς '50, εκτός από Έλληνες, είχε και πολλούς Σλαβομακεδόνες κρατούμενους. Οι σχέσεις Ελλήνων-Σλαβομακεδόνων ήταν άψογες. Όμως οι τελευταίοι ήταν κάπως κλεισμένοι στον εαυτό τους, πράγμα κατανοητό, αν σκεφτούμε και τα δικά τους μαρτύρια (διωγμοί, φυλακίσεις, εκτελέσεις) από το εθνικόφρον ελληνικό κράτος. Ως εδώ καλά. Όμως, οι συμπαθείς Σλαβομακεδόνες ονόμαζαν από τότε τους εαυτούς τους Μακεδόνες. Τι εννοούσαν μ' αυτό;

(Μια προσωπική παρένθεση. Το 1948-49 ήμουν στη Γυάρο, στα «ανήλικα». Διαφώνησα με την 9η Ολομέλεια του ΚΚΕ για τους Σλαβομακεδόνες και εισέπραξα την πρώτη μου απομόνωση. Τέλος η παρένθεση).

Πώς φτάσαμε, λοιπόν, στη σημερινή διαμάχη; Είναι γνωστό ότι επί Τουρκοκρατίας στη Βαλκανική ζούσε ένα μωσαϊκό λαών: Έλληνες, Σλάβοι, Αλβανοί, Βλάχοι, Εβραίοι, Σαρακατσαναίοι κ.λπ. Παρά τις διαφορές, εθνοτικές και θρησκευτικές, οι λαοί αυτοί συνυπήρχαν, ειρηνικά κατ' αρχάς, στο πλαίσιο της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Δεν ήταν, λοιπόν, τυχαίο ότι ο Ρήγας οραματιζόταν μια ομοσπονδία λαών στη Βαλκανική. Η σχετική ωρίμανση της εθνικής συνείδησης των υπόδουλων είχε ως συνέπεια

μια σειρά επαναστάσεις και τη συγκρότηση εθνικών κρατών. Αλλά η «οριστική» ρύθμιση της Βαλκανικής έγινε με τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο, ως αποτέλεσμα των συμφερόντων των «μεγάλων δυνάμεων» και γενικότερα των τότε συσχετισμών δύναμης. Ο χώρος που αντιστοιχούσε στην, ας πούμε, ιστορική Μακεδονία κόπηκε στα τρία: Ελληνική Μακεδονία, Βουλγαρική και Βόρεια. Ανταλλαγή πληθυσμών, μεταναστεύσεις, διωγμοί, η Ελληνική Μακεδονία έγινε Ελληνική, η Βουλγαρική έγινε Βουλγαρική, και οι Σλαβομακεδόνες περιορίστηκαν κυρίως στη μετέπειτα FYROM.

Ήτανε δίκαιη η κατάτμηση της Βαλκανικής; Η απάντηση είναι γνωστή: Η Μακεδονία κόπηκε στα τρία. Η Βόρεια Ήπειρος δόθηκε στην Αλβανία, οι Αλβανοί του Κοσσυφοπεδίου στην πολυεθνική Γιουγκοσλαβία, η Ανατολική Θράκη στην Τουρκία. Η «πυριτιδαποθήκη των Βαλκανίων» εφοδιάστηκε με νέα πυρίτιδα.

Δηλαδή: Οι αντιθέσεις μεταξύ των συγκροτημένων πλέον εθνών παγιώθηκαν. (Το έθνος δεν είναι «κατασκευή», αλλά το εθνικό κράτος συμβάλλει με τους μηχανισμούς του στην ολοκλήρωση της εθνικής συνείδησης). Παρά ταύτα, η Βαλκανική πέρασε μια μακρά περίοδο χωρίς πολέμους. Η «σοσιαλιστική» Γιουγκοσλαβία ειδικά κατόρθωνε να εξισορροπεί τις εσωτερικές εντάσεις μεταξύ των εθνοτήτων της. Ως προς την τότε «Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας», το όνομά της δεν δημιουργούσε πρόβλημα για την Ελλάδα, επειδή, πρώτον, η δημοκρατία αυτή δεν

αποτελούσε κράτος και, δεύτερον, από την ονομασία προέκυπτε ότι επρόκειτο για μέρος της άλλοτε ενιαίας (ποιας ενιαίας;) Μακεδονίας.

Πώς ανατράπηκε, λοιπόν, η ασταθής, έστω, ισορροπία στη Βαλκανική; Ποιος έβαλε τη θρυαλλίδα στην μπαρουταποθήκη; Και πώς αντέδρασαν τότε πολλοί από τους αριστερούς αντιεθνικιστές μας;

Θυμίζω τα γεγονότα: Πρώτος πόλεμος (1991) με επικεφαλής τις ΗΠΑ «υπέρ της ελευθερίας των Κροατών και των Σλοβένων». Δεύτερος πόλεμος (1999) «υπέρ των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου». Οι τρομοκράτες του UCK, χρηματοδοτούμενοι και εξοπλισμένοι από τις ΗΠΑ, άλλοτε ονομάζονταν από τους Αμερικανούς τρομοκράτες και άλλοτε προστατευόμενοι και σύμμαχοι. Αποτέλεσμα: η καταστροφή της Γιουγκοσλαβίας, η ραδιενέργεια από το απεμπλουτισμένο ουράνιο, η απόσχιση της Κροατίας και της Σλοβενίας το 1991 και της Βοσνίας το 1992. Η πολυεθνική Γιουγκοσλαβία δεν υπήρχε πλέον (κατά τον Κλαρκ, οι Αμερικανοί σχεδίαζαν τη διάλυσή της από τη δεκαετία του '80).

Και οι τότε (και νυν;) αντιεθνικιστές μας; Υποστήριζαν τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας χάριν της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των Κοσοβάρων.

Αλλά επί Τίτο το Κόσοβο ήταν αυτόνομο. Και οι ΗΠΑ αργότερα σαμπόταραν συμφωνία με τη Γιουγκοσλαβία για την αυτονομία του Κοσόβου στα πλαίσια της πολυεθνικής Γιουγκοσλαβίας. Γιατί;

Ο ανθρωπισμός των αντιεθνικιστών

μας είναι αντιφατικός και τυφλός: Αντιεθνικιστές αυτοί, υποστήριξαν τις εθνικιστικές συμμορίες του UCK. Δέχτηκαν όλη τη χαλκευμένη προπαγάνδα εναντίον των Σέρβων και δεν διέκριναν τα κίνητρα των επιδρομέων. Και η κατάληξη: Η πολυεθνική Γιουγκοσλαβία ανήκει στο παρελθόν. Στο «απελευθερωμένο» Κόσοβο κυριαρχεί ο θάνατος, ο φόβος, η πείνα και η πορνεία. Και οι ΗΠΑ εγκατέστησαν μεγάλη στρατιωτική βάση στο Κόσοβο, το οποίο προστέθηκε στον κατάλογο των προτεκτοράτων που δημιουργούν οι ΗΠΑ, οξύνοντας και τροφοδοτώντας υπαρκτές αντιθέσεις στην Ευρώπη, στην Ασία και όχι μόνο. Τι λένε σήμερα οι αριστεροί αντιεθνικιστές μας για τα τότε; Και τι λένε για την αποδοχή, εκ μέρους τους, του σχεδίου Ανάν για τη διχοτόμηση της Κύπρου;

Και η πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας; Η Ελλάδα ορθώς δέχτηκε την προσωρινή ονομασία Πρώην... Γιατί όμως τα δύο μεγάλα κόμματα (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) δεν αξιοποίησαν το πακέτο Πινέρο (1992), ώστε να επιτύχουν τότε μια αμοιβαία δεκτή ονομασία, τότε που η FYROM ήταν σχεδόν ανύπαρκτη διεθνώς; Επειδή το μικροκομματικό συμφέρον υπερίσχυσε του εθνικού, όπως συνήθως. Έκτοτε η FYROM αναγνωρίστηκε ως Μακεδονία περίπου από 100 κράτη. Οι συνέπειες είναι γνωστές. Δηλαδή: Κατά την επίσημη και ανεπίσημη προπαγάνδα, οι Σλαβομακεδόνες είναι οι Μακεδόνες, απόγονοι του Αλεξάνδρου, απόγονοι των αρχαίων, ιδιοκτήτες του ήλιου

της Βεργίνας, τον Αλέξανδρο τον έκαναν αεροδρόμιο, σε διάφορες χώρες παρελαύνουν ντυμένοι σαν αρχαίοι Έλληνες (όπως κάνουν και οι «δικοί μας» αρχαιόπληκτοι...). Κατά την προπαγάνδα τους οι «Μακεδόνες» (Σλαβομακεδόνες) είναι γηγενείς, ενώ οι Έλληνες έχουν υποσαχάρια καταγωγή. Αλλά θα αντιτείνει κανείς ότι αυτά είναι ανεπίσημη προπαγάνδα. Λάθος! Η αδιαλλαξία του Γκρουέφσκι είναι γνωστή: μόνο όνομα, Μακεδονία. Ο ίδιος άλλωστε έχει θέσει πρόβλημα «μακεδονικής μειονότητας» στη χώρα μας. Ταυτόχρονα, αριστεροί αντιεθνικιστές κατηγορούν την Ελλάδα ότι δεν αναγνωρίζει τη «μακεδονική» και την τουρκική μειονότητα. Οι χάρτες και τα σχολικά εγχειρίδια επίσης δεν είναι ιδιωτική υπόθεση και οι χάρτες περιλαμβάνουν και την ελληνική Μακεδονία. Οι ΗΠΑ τούς αναγνώρισαν ως Μακεδονία και φυσικά οι αμερικανοτραφείς που κυβερνούν αυτή τη χώρα ελπίζουν στη στήριξη των ΗΠΑ για να καμφθεί η ελληνική κυβέρνηση. Κυβέρνηση, ΜΜΕ, ιεράρχες αγωνίζονται υπέρ ιερών και οσίων. Χάρτες που περιλαμβάνουν όλη τη Μακεδονία, ο επικεφαλής της «Μακεδονικής Εκκλησίας» Στέφανος ζητάει τη Θεσσαλονίκη, κ.λπ., κ.λπ.

Λοιπόν; Στην Ελλάδα υπάρχουν εθνικιστές: μέρος της πολιτικής ηγεσίας και της εκκλησίας (Άνθιμος εναντίον Στεφάνου...), απόγονοι των χουντικών, ακροδεξιοί του παρακράτους και, φυσικά, τα πιο καθυστερημένα στρώματα της κοινωνίας μας. Αλλά η Ελλάδα δεν διεκδικεί τίποτα και το «πατριωτικό» ελληνικό κεφάλαιο συ-

νεργάζεται επωφελώς με τους «Σκοπιανούς» εκμεταλλευόμενο τη φτηνή εργατική δύναμη και τις αγορές τους, σε βάρος της ελληνικής εργατικής τάξης. Λοιπόν; Κατά τον 19ο αιώνα περίπου ολοκληρώθηκε κατά κάποιον τρόπο η εθνογένεση στα Βαλκάνια. Να δεχτούμε ότι οι Σλαβομακεδόνες αποτελούν έθνος. Γιατί όμως οι Σλαβομακεδόνες διεκδικούν τίτλους και εδάφη που δεν τους ανήκουν; Επειδή η συγκρότησή τους σε κράτος ήταν προϊόν ξένης επέμβασης και της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας. Η πρώην και νυν (προπαντός η τελευταία) πολιτική «ελίτ» για να σωθεί έπαιξε –τι άλλο;– το χαρτί του εθνικισμού. Ταυτόχρονα επιδιώκει την είσοδο στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ με την απροσχημάτιστη βοήθεια των ΗΠΑ. Να υπάρξει, λοιπόν, μετά το Κόσοβο, και δεύτερο προτεκτοράτο των ΗΠΑ στην περιοχή μας. Να δημιουργηθεί και εκεί δεύτερη στρατιωτική βάση των ΗΠΑ, ορμητήριο για νέους πολέμους «υπέρ της Δημοκρατίας».

Οι αριστεροί αντιεθνικιστές μας βλέπουν μόνο τον ελληνικό εθνικισμό. Δεν βλέπουν τα στρατηγικά παιχνίδια των ΗΠΑ πίσω από τις γελοιότητες των Σλαβομακεδόνων. Να εργαστούμε για τη συνεργασία των δύο λαών. Αυτό πρέπει να κάνουν οι αριστεροί, αντί να υποστηρίζουν έναν όψιμο εθνικισμό, χειραγωγούμενο από τις ΗΠΑ και ο οποίος αποβλέπει στην ενσωμάτωση αυτής της χώρας στην ΕΕ και στην πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ. Να οργανώνουμε συναντήσεις και συνέδρια με Σλαβομακεδόνες. Τους ρώτησαν όμως οι οργα-

νωτές ποια είναι η θέση τους για τη «Μακεδονία», την ΕΕ και το ΝΑΤΟ;

Οι αριστεροί είναι διεθνιστές και γι' αυτό πατριώτες. Η ελληνική Αριστερά ήταν πάντα πατριωτική. Απόδειξη: ο ρόλος της στην Κατοχή, οπότε μάλιστα το πατριωτικό επικάλυψε το ταξικό, με τις γνωστές συνέπειες. Αλλά οι αριστεροί αντιεθνικιστές φαίνεται ότι συγχέουν τον εθνικισμό με τον πατριωτισμό. Για μερικούς από αυτούς, εξάλλου, το έθνος είναι κατασκευή, η ιστορία απλή αφήγηση, και όμως οι ίδιοι, σε αντίφαση με τις γενικότερες ιδέες τους, υποστηρίζουν τον όψιμο και αμερικανοκινούμενο εθνικισμό των Σλαβομακεδόνων. Οι όψιμοι νεο-εθνικιστές της FYROM δημιουργούν και αυτοί τη «μυθολογία» τους, αναζητώντας (όπως όλοι οι εθνικιστές) ανύπαρκτους τίτλους καταγωγής και εδάφη στα οποία κάποτε κατοίκησαν, αλλά όπου δεν ήταν ούτε γηγενείς ούτε πλειοψηφία. Αυτός ο όψιμος, παραληρηματικός εθνικισμός δεν ενοχλεί τους αντιεθνικιστές μας, που προτείνουν να αναγνωρίσουμε το Μακεδονικό έθνος, την ταυτότητα και τη γλώσσα του; Γενικότερα: Οι νέοι εθνικισμοί, Κροάτες, Σλοβένοι, Κοσοβάρους, Αλβανοί, Σλαβομακεδόνες, Τσάμηδες, είναι μόνο εκδήλωση υπαρκτών προβλημάτων; Είναι άσχετοι με τη στρατηγική των ΗΠΑ στα Βαλκάνια; Οι Σλαβομακεδόνες προφανώς δεν θα μας κάνουν πόλεμο. Αλλά αυτό είναι το πρόβλημα;

Και η επίσημη ελληνική Αριστερά; Να αγωνιστεί εναντίον του αντιδραστικού ελληνικού εθνικισμού και για την ειρηνική συμβίωση και συνεργασία των

δύο λαών. Όνομα; Το μόνο αντίστοιχο με την υπαρκτή πραγματικότητα: Βόρεια Μακεδονία. Η FYROM είναι αυτό ακριβώς: Το βόρειο τμήμα της ιστορικής Μακεδονίας. Και η ελληνική κυβέρνηση; Με το βέτο, και χωρίς να το θέλει, προσφέρει υπηρεσία στον λαό της FYROM: τους γλιτώνει, επί του παρόντος, από την ενσωμάτωση στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ. Αλλά: αν οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ θελήσουν να στηρίξουν την Αθήνα ως προς το όνομα, επειδή δεν θα το κάνουν από αντικειμενική κρίση, θα ζητήσουν ίσως από τη ΝΔ περαιτέρω στήριξη και εμπλοκή στα έργα τους στο Κόσοβο, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ κ.λπ. «Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας». Αλλά τι ήταν οι Δαναοί μπροστά στα αμερικανικά βομβαρδιστικά;

Τέλος: αριστερή εφημερίδα, αφού ορθώς καταγράφει τα εγκλήματα των «ιμπεριαλιστών» κ.λπ., ισχυρίζεται ότι η Ελλάδα με την πολιτική της θα σπρώξει τους «Μακεδόνες» στην αγκαλιά των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, «όπως η πολιτική του Μιλόσεβιτς έσπρωξε τους Κοσοβάρους στην αγκαλιά του Μπους». Μα οι «Μακεδόνες» μας διεκδικούν με πάθος αυτή την αγκαλιά, όπως την ποθούσαν και οι Κοσοβάρους και παλαιότερα οι Κροάτες. Δεν χρειάζεται, λοιπόν, ελληνικό «σπρώξιμο». Βούλγαροι, Κροάτες, Σέρβοι, Κοσοβάρους, Αλβανοί, όλοι αγωνίζονται να ενταχθούν στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ. Τι σημαίνει αυτός ο έρωτας; Πρώτον, είναι μια απόδειξη της αποτυχίας να οικοδομηθούν σε αυτές τις χώρες σοσια-

λιστικές κοινωνίες και σοσιαλιστική συνείδηση. Δεύτερο, οι πολιτικές ηγεσίες έπαιξαν το χαρτί του εθνικισμού. Οι ΗΠΑ με τις επεμβάσεις τους όξυναν τις υπαρκτές αντιθέσεις και με τον πόλεμο αποσταθεροποίησαν τα Βαλκάνια. Οι Σλαβομακεδόνες έγιναν Μακεδόνες. Οι Αλβανοί εργάζονται σιωπηρά και συστηματικά για τη Μεγάλη Αλβανία. Και οι αντιεθνικιστές μας υποστηρίζουν αυτούς τους όψιμους, και ως έναν βαθμό αμερικανοκίνητους, εθνικισ-

μούς αντιφάσκοντας με την ίδια την ιδεολογία τους.

Και η ελληνική κυβέρνηση; Να επιτρέψει τον επαναπατρισμό όσων σλαβομακεδόνων το επιθυμούν και να τους αποδώσει τις δημευμένες περιουσίες τους. Έτσι θα κλείσει άλλη μια πληγή του Εμφυλίου. Και ως προς την ύπαρξη σλαβομακεδονικής (όχι μακεδονικής) μειονότητας, ας συγκεκριμενοποιηθούν πόσοι είναι και πού είναι και ας δοθεί λύση με βάση το διεθνές δίκαιο.

Λεωνίδας Βατικιώτης

Νέα φτώχεια φέρνει η κρίση

Πρωτοφανείς διαστάσεις έχει προσλάβει η διεθνής κρίση, που για πρώτη φορά έκανε την εμφάνισή της τον Αύγουστο του 2007 με αφορμή την «πιστωτική ασφυξία», όπως έμεινε στην ιστορία πλέον η ραγδαία επιδείνωση των όρων δανεισμού στη διατραπεζική αγορά. Το πρόβλημα φυσικά δεν ξεκινούσε από το χώρο των πιστώσεων.

Η κατάρρευση της εμπιστοσύνης μεταξύ των κορυφαίων πολυεθνικών μονοπωλίων του χρηματοπιστωτικού τομέα επήλθε ως φυσικό αποτέλεσμα μιας «καινοτομίας», όπως (κατ' ευφημισμό) αποκαλούνταν μέχρι και πριν ενάμισι χρόνο που είχε αναχθεί σε κανόνα με θεμέλιο λίθο την παροχή κτη-

ματικών δανείων ως εγγυήσεων για τον δανεισμό μεταξύ των τραπεζών ποσών που στη συνέχεια έριχναν ξανά στην κτηματική αγορά. Με τι όρους; «Κτηματική αγορά του 105%» περιέγραφε πρόσφατα αμερικανική εφημερίδα τη φούσκα που δημιουργήθηκε στο απόγειο της ανάπτυξης του κατασκευαστικού τομέα και του ευρύτερου κλάδου αγοράς ακινήτων, βοηθούσης φυσικά και της υπερβάλλουσας ρευστότητας ένεκα πολύ χαμηλών επιτοκίων, καθώς για πρώτη φορά, και σε αντίθεση με τις πιο απλές αρχές της τραπεζικής, όλες σχεδόν οι τράπεζες χορηγούσαν αδιακρίτως δάνεια, που όχι απλώς ισοδυναμούσαν με την αξία του υπό αγορά ακινήτου, αλλά ενίοτε την υπερέβαιναν